

Умови	Інструменти
	ж) раціоналізація витрат, структури і зайнятості в регіональному управлінні, з) підвищення рівня знань і професіоналізму державних службовців, и) формування міжрегіональної мережі обміну досвідом та навиками

Отже, визначено шість основних умов підвищення ефективності політики економічного розвитку регіонів, що включають інструменти розвитку інфраструктури, інституцій та соціальних умов. Їхня реалізація є важливим чинником децентралізації, підтримки та розвитку регіонів.

Список використаних джерел:

Begg, D., Fischer, S., Dornbusch, R., 2007, Economics, 11 edition, McGraw-Hill Education / Europe, Middle East & Africa.

Савчин І. З. Роль чинників розвитку у стимулюванні економічних процесів регіонів/ І. З. Савчин // Моделювання регіональної економіки. – 2016. – 2(28). – С. 154-164

Савчин І. З. Оцінювання й аналізування конвергенції : дис. канд. ек. наук 08.00.05 / Савчин Ірина Зіновіївна – Івано-Франківськ, 2017. – 164 с.

УДК 332.142

СТРАТЕГІЧНІ ЗАСАДИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Л. Є. Сімків, І. П. Жибак

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
e-mail: simkivlilya@gmail.com*

Невирішеність низки проблем регіонального розвитку обумовлює необхідність змін у підходах до розробки та реалізації нової державної регіональної політики, яка повинна визначати та регламентувати його стратегічні пріоритети. Результативність цієї політики як на загальнонаціональному, так і на регіональному рівні, значною мірою залежить від дієвості стратегічного планування.

Стратегічне планування необхідно розглядати як систематичний процес визначення мети, завдань діяльності підприємства, організації, регіону, а також комплексу заходів з реалізації розробленої стратегії, який спрямований на забезпечення їх ефективного функціонування в майбутньому. Результатом стратегічного планування є розроблена стратегія, реалізація якої здійснюється в процесі стратегічного управління [1, с.197].

Стратегічне планування є важливим методом управління розвитком територій в умовах динамічних змін у зовнішньому та внутрішньому середовищі, та посилення конкуренції за економічні ресурси. Воно сприяє

подоланню фрагментарності та диспропорційності економічного, соціального та екологічного розвитку територій, консолідації економічних ресурсів на досягненні найважливіших, пріоритетних цілей розвитку, а також посиленню довіри у системі взаємовідносин "влада – бізнес – громадянське суспільство". Особливої актуальності проблематика стратегічного планування регіонального розвитку в Україні набула у зв'язку з проведенням реформ адміністративно-територіального устрою країни та децентралізації влади, євроінтеграційними процесами. [2, с. 19].

Система стратегічного планування регіонального розвитку в Україні представлена стратегічними та програмними документами чотирьох рівнів: державного, регіонального, субрегіонального та базового. На загальнодержавному рівні стратегічні пріоритети розвитку для всіх регіонів України визначені в Державній стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року [3]. Водночас додамо, що ключовими проблемами регіонального розвитку, визначеними у Державній стратегії, є: підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів; територіальна соціально-економічна інтеграція та просторовий розвиток; ефективне державне управління у сфері регіонального розвитку.

При цьому необхідно акцентувати увагу на проблемі щодо узгодження державної, регіональних та місцевих стратегій як в частині врахування стратегічних цілей різного ієрархічного рівня, так і передбачення джерел фінансового забезпечення реалізації плану заходів Державної стратегії регіонального розвитку. Крім того, стратегічний план розвитку регіону чи будь-якої територіальної одиниці може бути дієвим і ефективним лише за умови залучення до його розробки всіх зацікавлених сторін, а саме: представників державної влади, місцевого самоврядування, бізнесу, освіти та науки, громадськості.

При стратегічному плануванні необхідно об'єктивно визначати та оцінювати поточний стан розвитку регіону та наявний у нього внутрішній потенціал задля найбільш повного його використання при визначенні та досягненні стратегічних цілей та завдань. Стратегічне планування повинно бути систематичним і достатньо гнучким, адаптивним, таким що передбачає можливості внесення певних змін, які можуть бути зумовлені змінами, що відбуваються в державі чи регіоні на певному етапі розвитку.

Додамо, що стратегічне планування представляє собою систематичний процес, за допомогою якого органи державної влади, органи місцевого самоврядування та громада планують як стратегічні пріоритети і напрями свого розвитку так і конкретні шляхи та методи їх реалізації [4, с.102].

Таким чином, стратегічне планування є важливим інструментом управління соціально-економічним розвитком регіонів, що дозволяє визначати основні цілі та пріоритетні напрями регіонального розвитку, дотримуватися пропорційності в розвитку різних сфер регіону та забезпечувати збалансований розвиток, який може бути досягнутий шляхом формування регіональних

систем, спроможних до саморозвитку, тобто здатних реалізувати свої функції шляхом ефективного використання ендogenous потенціалу території.

Список використаних джерел:

Томарева-Патлахова В.В. Стимулювання інноваційно-технологічного розвитку регіонів [Текст] / В. В. Томарева-Патлахова // Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво: наук.-вироб. журн. - 2012. - N 2. - С. 196-201.

Бойко А. Планування регіонального розвитку в Україні [Електронний ресурс]. - Режим доступу :<http://visnik.knteu.kiev.ua/files/2017/01/3.pdf>.

Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: постановою Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 № 385 //Офіц. вісн. України. – 2014. - №70. – С. 23. – (Ст. 1966, код акту 73740/2014).

Чухно І. А. Стратегічне планування як інструмент забезпечення сталого розвитку регіону / І. А. Чухно // Вдосконалення результативності політики економічного зростання: теорія, організація та методика : збірник тез наукових робіт учасників міжнародної науково-практичної конференції для студентів, аспірантів та молодих учених, Київ, 11-12 листопада 2016 р.: у 2 ч. - Київ : Аналітичний центр «Нова Економіка», 2016. - Ч. 1. - С. 100-102.

УДК 332.1: 330.322

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІ РОЗВИТКУ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Л. Є. Сімків, І. І. Саган

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
e-mail: simkivlilya@gmail.com*

Однією з найважливіших довгострокових цілей регіональної політики в Україні протягом останніх десятиліть і надалі залишається стимулювання якісного економічного зростання, підтримка його темпів на стабільному та оптимальному рівні. Необхідною передумовою забезпечення якісного економічного зростання в державі є висока інвестиційна активність, яка досягається не тільки шляхом збільшення реалізованих інвестиційних ресурсів, але й за рахунок їх ефективного використання в пріоритетних секторах економіки.

Однак економічна та політична ситуація, яка склалася сьогодні в Україні значно ускладнює інвестиційну діяльність і негативно впливає на поведінку не тільки закордонних, але і вітчизняних інвесторів. Причини, чому приплив інвестицій в економіку України скорочується, насправді, лежать на поверхні. Інвесторів відлякує високий рівень корупції, надмірний податковий тиск, недовіра до судової системи, нестабільність національної валюти,